

PRAKTIJKPERIKEL

UW EUTHANASIE WORDT EEN BEETJE LATER...?

Vlak voor mijn vakantie doet een van mijn patiënten, een bejaarde dame met een zeldzame, ongeneeslijke longziekte, een verzoek tot euthanasie.

Na analyse in het regionale ziekenhuis is ze voor een second opinion naar het academisch ziekenhuis geweest. Helaas voor mijn patiënte komen ze ook daar tot de conclusie dat er voor haar geen kans op genezing meer is. Met palliatieve medicatie wordt ze naar huis gestuurd. De medicatie zou mogelijk de komende weken tot maanden enig effect kunnen hebben.

Al maanden komt ze haar huis niet meer uit. Met vier liter zuurstof heeft ze net genoeg puf om de voordeur van haar flat te openen. Als ze haar maaltijd heeft opgewarmd, moet ze bijkomen. Eenmaal op adem blijkt het eten koud.

Het leven heeft voor haar geen inhoud meer, ze wil dood ('liever nog gisteren dan vandaag') en ze vraagt daarbij om mijn hulp.

Haar verzoek is voor mij invoelbaar en de SCEN-arts oordeelt dat haar situatie voldoet aan de zorgvuldigheidseisen van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding.

Een uur voor de daadwerkelijke euthanasie belt een van de longartsen van het academisch ziekenhuis. Hij neemt waar voor de behandelend longarts, die op vakantie is. Hem is de euthanasie toevallig ter ore gekomen en hij is het niet eens met het euthanasieverzoek: als haar behandelaar geeft hij geen toestemming. Hij dreigt 'een melding te doen' als de euthanasie wordt ingewilligd. Patiënte moet volgens hem

eerst wachten op de effecten van de palliatieve medicatie. Saillant detail is dat deze longarts de patiënte uitsluitend op papier kent.

Het is mijn derde euthanasie, en de dreigende taal van deze longarts brengt me uit evenwicht. Stelt u zich de situatie bij de patiënte en de familie voor: in plaats van de deurbel gaat de telefoon. Het wordt later...

Ondertussen sta ik voor de lastige beslissing om de euthanasie wel of niet door te laten gaan. Alles in mij zegt dat de euthanasie het juiste is om te doen. Ik ben niet over één nacht ijs gegaan. Je zorgt altijd al dat alle documentatie keurig op orde is, het is al belastend genoeg. En los van de spanning van de gehele procedure hangt er toch altijd de angst voor vervolging in de lucht. En nu komt daar dus de dreiging van een melding bij. Ik besluit een rondje te gaan wandelen om de orde in mijn hoofd te herstellen en ik ervaar veel steun aan de betrokken SCEN-arts. Een moment waarop je goed begrijpt waar de 'S' van SCEN voor staat.

Uiteindelijk vindt de euthanasie plaats en dit gebeurt lege artis, blijkt ook uit het oordeel van de toetsingscommissie. Ik denk terug aan het telefoongesprek, een uur voor de euthanasie. Euthanasie is al belastend genoeg, voor de patiënt, de familie en de dokter. Waar je als collega op zo'n moment behoefte aan hebt is steun. Dit telefoontje heeft alleen maar de angst, de twijfel en het wantrouwen vergroot. Wat bezielde deze collega?

Heeft u ook een perikel? Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl

GETTY IMAGES